

PHILIP ROTH

Zuckerman dezlăntuit

Traducere din limba engleză și note
de Iulia Gorzo

POLIROM
2025

Cuprins

1. „Sunt Alvin Pepler“	9
2. „Sunteți Nathan Zuckerman“	63
3. Oswald, Ruby et al.....	158
4. Privește, înger, către casă.....	246

Aceste informații veneau de la Alvin Pepler. Era o zi senină și răcoroasă, dar Pepler purta tot impermeabilul și pălăria neagră. Plus niște ochelari negri, care completau ținuta dimineții. L-o fi pocnit careva în ochi peste noapte, vreo celebritate cu nervii mai slabi decât Zuckerman? Sau purta ochelari negri ca să arate ca o celebritate și el? Sau avea un nou discurs în care spunea că, din păcate, e și orb? **CONCURENT TV NEVĂZĂTOR. VĂ ROG DONAȚI.**

— Bună dimineața, a zis Zuckerman bătând în retragere.

— Te-ai trezit devreme pentru marele eveniment?

Poantă rostită cu un rânjet comic. Zuckerman a preferat să nu răspundă.

— Cum e asta, ieși într-o pauză de cafea și dai peste Prințul Seratelli pe catafalc.

Ieși într-o pauză de cafea pe Sixty-second Street și dai peste Seratelli pe Eighty-first?

— De-aia vă invidiez pe voi, newyorkezii, a zis Pepler. Cum te sui în lift – asta chiar mi s-a întâmplat în prima zi când am ajuns aici –, pac, Victor Borge, tras la patru ace! Dai fuga să-ți iei ziarul de

seară și cine sare din taxi chiar sub nasul tău? În miez de noapte? Twiggy! Ieși din baia unui bufet mic și acolo la masă ești tu! Victor Borge, Twiggy și cu tine – asta doar în primele mele patruzeci și opt de ore. Polițaiul călare mi-a zis că cică o să apară și Sonny Liston. A arătat spre polițiștii și curioșii adunați la intrarea principală a casei de pompe funebre. Era și o echipă de televiziune în apropiere. Dar deocamdată n-ai ratat nimic, a adăugat Pepler.

Nicio vorbă despre dispariția lui Zuckerman de la Baskin-Robbins în seara precedentă. Și nici despre telefoane.

Zuckerman a presupus că Pepler îl urmărise. Ochelari negri pentru uneltiri negre. Posibilitatea îi încolțise în minte chiar înainte să iasă din casă: Pepler ascuns undeva pe stradă, într-un gang, gata de atac. Dar nu putea să stea și s-aștepte să sune telefonul doar pentru că așa-i spusese lui răpitorul. Asta *era* o nebunie. Mai ales dacă răpitorul era trăsnițul ăsta.

— Ce chestii din 1950 mai știi?

— Poftim?

— Ce melodii din 1950 mai știi? l-a întrebat Pepler. Poți să mi le spui pe-alea din top 15?

Urmărit sau nu, Zuckerman a trebuit să zâmbească.

— Cu asta m-ai încuiat. N-aș putea să ți le spun nici pe-alea din top 10.

— Vrei să ți le spun eu? Pe toate cînșpe?

— Trebuie să plec.

— În primul rând, e anul cu trei melodii care au „cake“ în titlu. „Candy and Cake“. „If I Knew You Were Comin' I'd 'Ave Baked a Cake“. Și „Sunshine Cake“. Apoi, în ordine alfabetică – pentru asta s-a proptit bine cu picioarele în asfalt – „Autumn Leaves“, „A Bushel and a Peck“, „C'est Si Bon“, „It's a Lovely Day Today“, „Music, Music, Music“, „My Heart Cries for You“, „Rag Mop“, „Sam's Song“, „The Thing“, „Tzena, Tzena“, cu care am început, „Wilhelmina“ și „You, Wonderful You“. Cînșpe. Iar Hewlett Lincoln n-ar fi știut să-ți spună nici cinci. Dacă n-ar fi avut răspunsurile în buzunar, n-ar fi știut să-ți spună nici măcar *una*. Nu, la clasamentul celor mai tari melodii americane din toate timpurile, Alvin Pepler era Domnul De Neoprit. Până când m-au oprit ca să-l împingă în față pe *goy*.

— Uitasem de „Rag Mop“, a comentat Zuckerman.

Pepler a răs cu răsul lui sincer, admirativ. Dumnezeuule, chiar că părea destul de inofensiv. Ochelari negri? Un răsfaț de turist. Făcea și el pe localnicul.

— Mai fluieră ceva, a zis Pepler. Orice. Poate fi oricât de vechi.

— Chiar trebuie s-o iau din loc.

— Te rog, Nathan. Doar ca să mă pui la încercare. Ca să-ți demonstrez că sunt la înălțime. Că sunt Pepler în carne și oase!

Ei bine, era în plin război, sunaseră sirenele, iar tatăl lui, responsabilul cu alarma pe stradă în caz de atac aerian, ieșise din casă în cele șaiszeci de secunde recomandate. Henry, Nathan și mama lor stăteau la masa șubredă de bridge de la subsol și jucau cazinou la lumina lumânării. Doar un exercițiu, nu realitatea, în America nu fusese niciodată realitatea, dar sigur că dacă erai un american de zece ani nu puteai fi sigur de asta. Era posibil să rateze aeroportul Newark și să nimerească peste casa familiei Zuckerman. Dar în curând se auzise semnalul de încetare a alertei, iar doctorul Zuckerman coborâse în pivniță cu cascheta lui de supraveghetor, îndreptând lanterna în

joacă spre ochii băieților. Nu fusese observat niciun avion, nu fusese aruncată nicio bombă, ramoliții de soți Sonnenfeld din capul străzii reușiseră să-și tragă singuri storurile și niciunul dintre fiii lui nu scrisese încă o carte și nu atinsese vreo fată, darămite să divorțeze de vreuna. Așa că de ce n-ar fi fluierat? Aprinsese luminile și-i pupase pe rând.

— Joc și eu, spusese el.

Nathan i-a fluierat lui Pepler cântecul pe care-l fluierase tatăl său în timp ce cobora scara de la subsol. În loc să fugă.

Trei note au fost de-ajuns.

— „I'll Be Seeing You“, 1943. Douăzeci și patru de apariții în clasament, a zis Pepler, zece pe locul întâi. Interpretări de Frank Sinatra și Hildegarde. Topul 15 din 1943 – ești gata, Nathan?

O, dacă era gata. *Dans le vrai*, și era și momentul. Avusese dreptate André când îi trăsese perdaful: mai întâi te izolezi ca să-ți stimulezi imaginația, apoi te izolezi pentru că le-ai stimulat-o pe a lor. Ce fel de romane o să-ți aducă asta? Dacă n-a mers în înalta societate alături de Caesara, ce-ar fi să încerci în aia de jos? Unde ți-e curiozitatea? Unde ești tu, ăla care se

amuza? Ce fărădelege ai comis și împotriva cui de trebuie să te furișezi ca unul care fuge de justiție? Nu ești în banda virtuoșilor! N-ai fost niciodată! Ai greșit amarnic dacă ai crezut vreodată așa! De-asta ai și fugit – în acest *vrai* fabulos!

— Dă-i bătaie, Alvin. Imprudentă formulare, dar lui Zuckerman nu-i păsa. Imprudentă în mod deliberat. Gata cu feritul de propria erupție. Primește ce ți s-a dat! Acceptă ce inspire! Primește cu brațele deschise duhurile eliberate de cartea asta! Ceea ce e valabil și pentru bani, e valabil și pentru faimă și e valabil și pentru acest Înger al Desfătărilor Smintite.

Care se pornise și gonea mai departe:

— „Comin' in on a Wing and a Prayer“. „I Couldn't Sleep a Wink Last Night“. „I'll Be Seeing You“. „It's Love, Love, Love“. „I've Heard That Song Before“. „A Lovely Way to Spend an Evening“. „Mairzy Doats“. „Oh, What a Beautiful Mornin“ . Apropo, e „mornin“, nu „morning“, cum crede tot poporul – în cap cu Hewlett Lincoln. Deși bineînțeles că nu i-a atras nimeni atenția. Nu în emisiunea aia. „People Will Say We're in Love“. „Pistol Packin' Mama“. „Sunday, Monday or Always“. „They're